

Preludiu

Timp de zece ani, Institutul de Informatică din București a găzduit o preocupare orientată spre aprofundarea modelării vagului. Prima monografie serioasă, dedicată sistemelor fuzzy, publicată în 1975, simultan la Basel, București și New York s-a bazat pe cercetări efectuate acolo. Ideea centrală a acestor cercetări a fost reprezentarea mulțimilor vagi prin familii de mulțimi obișnuite. Mai târziu, interesul pentru aplicații a dus la aprofundarea acestei idei. Monografia din 1975 a fost tradusă în japoneză în 1978 și a contribuit, credem noi, la torentul de aplicații care au marcat anii 1990. Numărul mare de aplicații din ultimii ani reflectă numărul mare de cercetători dedicați, care au găsit ajutor în principiile relativ simple ale teoriei modelării lingvistice. Calculatorul, o mașină făcută să prelucreze numere, poate acum prelucra cuvinte, fără să fie împiedicat de vagitatea limbajului natural. Un avantaj de care se prevalează acum orice aplicație înscrisă în domeniul inteligenței artificiale.

În 1996 am aflat că seminarul s-a redeschis. Ionică Macri, un vechi colaborator al I.C.I., cu o teză de doctorat folosind modelarea lingvistică, m-a rugat să ne reîntâlnim. A fost o mare bucurie să-l revăd pe Paul Flondor și pe Mircea Sularia, cu care am atacat problemele reprezentării mulțimilor vagi în anii 1970. A fost o și mai mare bucurie să văd că Paul Flondor a adunat în jurul lui un grup de tineri și că seminarul a fost reluat cu entuziasm. La întâlnirea noastră au venit și cercetători care s-au format recent, peste tot unde teoria mulțimilor vagi s-a dovedit utilă. Astfel, am întâlnit un doctorand care, cu legitimă mândrie, mi-a prezentat ultima carte publicată de o editură nouă din România. Am răsfoit-o. Plină de lucruri interesante, de lucruri noi, de rezultate publicate mai ales în Franța, unde se specializase. Lipseau numai rezultatele românești. Nu am văzut menționate rezultatele de la I.C.I., nici cele vechi, nici cele noi. Mi-am amintit atunci, cum Henri Prade, pe atunci doctorand la Universitatea din Toulouse, acum o mare personalitate a domeniului, la care acum se specializează tânărul cercetător român, venise la București să afle ce face grupul, pentru că, pe atunci, nici o universitate europeană nu privea bine cercetările în domeniul sistemelor fuzzy. Stătuse cu noi de vorbă o săptămână. Cu Paul Flondor și cu Mircea Sularia. Cu mare respect.

Mi-am adus aminte, în momentul acela, când am văzut o carte românească ce nu vorbea nimic de rezultatele românești, de zicala care circulă peste tot în lume: Cine nu publică pierе. I-am îndemnat pe prietenii mei să publice. Să publice cât mai mult. Să vorbească de rezultatele lor, unele remarcabile. Acest grupaj de articole trebuie să fie numai un început.

3 Februarie, 1996

University of New York
Profesor Constantin Virgil Negoită